

[Finansministeren.]

dannelse, men når barnet har indkomster af en sådan størrelse, at det kan forsørge sig selv, er der, så vidt jeg kan se, ingen grund til at give forældrene en skattelettelse. Det er meget almindeligt, at børn begynder med at have forholdsvis små arbejdsindtægter, f. eks. på nogle få hundrede kroner om året. Sådanne indtægter sam-beskattes med forældrenes indtægter. Til gengæld bevarer de retten til børnefradrag og børnetilskud. Når barnets indtægt bliver så stor, at det kan ansættes selvstændigt til skat, opnår forældrene en skattelettelse ved, at barnets indtægt ikke længere medregnes i deres selvangivelse. Til gengæld mister de børnefradrag og børnetilskud. Dette er en følge af, at der gælder samme beløbsgrænse, for tiden 600 kr., som jeg nævnte før, for den indtægt hos barnet, der medfører selvstændig skatteansættelse, og for bortfald af børnefradrag og børnetilskud. Det er vel sandsynligt, at der en gang senere i dette år vil blive lejlighed til i tinget på ny at drøfte spørgsmålet om børnefradrag og børnetilskud, og jeg synes, det vil være rimeligt, at man til den tid tager det spørgsmål, som her er rejst af det ærede medlem, op til nærmere overvejelse.

Sandau: Jeg takker den højtærede finansminister for den udførlige redegørelse. Det er sådan, at unge mennesker godt i en overgang på et tidligt tidspunkt af deres studium kan have mulighed for at indtjene lidt, medens de ikke kan på et senere tidspunkt, fordi deres studier da kræver mere tid. Som jeg sagde i min indledning, vil det, selv om de unge har en indkomst, være en meget stor belastning for forældrene at have børn, der studerer, og derfor vil de unge stadig væk komme ud på arbejdspladserne og bede os om at lade være at opgive deres løn til skattevæsenet. Hvis man opgiver lønnen, vil de ikke arbejde. De bestående forhold animerer ikke de unge til at arbejde i deres studietid, og jeg håber, at den højtærede finansminister vil se velvilligt på sagen senere på året.

Finansministeren (Philip): Livet har jo mange sider. Er der nogen problemer her, der trænger til nærmere overvejelse, synes jeg, det vil være rimeligt, at vi gør det,

når vi engang skal have denne lovgivning op til fornyet overvejelse, hvad formodentlig vil ske sent i løbet af dette år.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning angående Danmarks ratifikation af overenskomsten af 26. januar 1960 om Den internationale Sammenslutning for økonomisk Udvikling.

(Første behandling findes i tidenden sp. 106).

Sagen sættes til forhandling.

Udenrigsministeren (Krag): Under første behandling af denne sag, hvor jeg desværre ikke kunne være til stede, blev der rejst nogle spørgsmål af det ærede medlem hr. Per Federspiel og det ærede medlem hr. Lannung, som jeg skal besvare. De ærede medlemmer spurgte, hvad der var kommet ud af de drøftelser, der har fundet sted dels i Europarådet, dels i OEEC vedrørende en international aftale til beskyttelse af udenlandske investeringer mod de såkaldte ikke-kommercielle risici, sådan risiko, som kan opstå i forbindelse med nationalisering, konfiskation og andre politiske handlinger.

Jeg kan oplyse, at Europarådet i tilslutning til drøftelser, der har fundet sted i Europarådet vedrørende Afrikas udvikling, har ladet udarbejde en rapport vedrørende en investeringsstatut og en garantifond mod politiske risici af den art, jeg her har omtalt, og at Europarådet har anbefalet ministerudvalget og medlemsregeringerne at arbejde videre med spørgsmålet. I OEEC har man på grundlag af forslag fra tysk og schweizisk side i rådet pålagt en komité at udarbejde et udkast til en konvention om det samme spørgsmål. Det er tanken, at konventionen skal vedtages mellem OEECs medlemslande, medens den skal stå åben for senere tiltrædelse af andre lande, bl. a. af udviklingslandene.

Det er imidlertid ikke helt sikkert, at der kommer noget ud af dette arbejde i OEEC.